

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 120/2021
27.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА, ББ и ВВ, свих из ..., ... улица број ..., чији су пуномоћници Злата Ћирић Бељан и Александар Бељан, адвокати из ..., улица ... број .../..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 246/21 од 16.08.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 27.09.2021. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 246/21 од 16.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су поднели Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 246/21 од 16.08.2021. године, којим је одбијен њихов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 856/20, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагачи сматрају да је у оспореном поступку повређено њихово право на суђење у разумном року, јер је управни спор покренут због ћутања управе а суд није решио управни спор на основу члана 30. став 3. Закона о управним споровима иако тужени орган ни након више налога суда није доставио списе предмета и одговор на тужбу. Предлажу да Врховни касациони суд уважи њихову жалбу и преиначи ожалбено решење, тако што ће усвојити приговор предлагача ради убрзавања поступка, утврдити да је предлагачима повређено право на суђење у разумном року и предлагачима признати право на трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење

применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 856/20, као неоснован, са образложењем да је суд четири пута налагао туженом органу достављање одговора на тужбу и списка предмета, те да би решавање управног спора без списка значило да суд мора сам да утврди чињенично стање на расправи што изискује додатни судски рад на предмету. У ожалбеном решењу се истиче да се трајање поступка у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, нити се може приписати у кривицу суду.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја које су утврђене у спроведеном испитном поступку, Врховни касациони суд налази да је жалба неоснована.

По налажењу Врховног касационог суда, несумњиво је да постоји интерес предлагача да о њиховој тужби буде одлучено за што краће време, али се не ради о предмету који захтева приоритетно и хитно одлучивање с обзиром на то да се управна ствар односи на провођење промене у катастру непокретности. Поштовање редоследа решавања предмета у суду, представља једну од обавеза судија коју прописује члан 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09... 39/16), а о којој се, сагласно члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, мора водити рачуна и при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у

разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима, као што је Управни суд, од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати. У овом конкретном случају, у ожалбеном решењу је образложено у којој мери се суд ангажовао да обезбеди процесне претпоставке за одлучивање и због којих околности управни спор до сада није решен, а указано је и на намеру судије известиоца да се од редоследа решавања предмета одступи и предмет оконча до краја 2021. године због његовог значаја за предлагаче.

Према правном ставу Врховног касационог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача. Предлагачи су захтев за провођење промена у катастру непокретности поднели 25.04.2018. године, а 09.09.2019. године изјавили жалбу због недоношења решења по њиховом захтеву, те се тај датум мора узети као референтан приликом одлучивања о праву на суђење у разумном року. Треба имати у виду да је управни поступак специфичан по томе што његов ток у многостраном зависи од активности странке о чијем захтеву се решава. Врховни касациони суд указује на то да је Европски суд за људска права у вези са пропуштањем надлежног органа да у разумном року одлучи о поднетом захтеву, исказао став да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (пресуда донета у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A.* против Шпаније од 07. јула 1989. године, став 35, број представке 11681/85). У одлуци о допуштености захтева у предмету *Vera Štajcer* против Хрватске, број представке 46279/99, Европски суд за људска права је истакао да је подносиатељка захтева имала на располагању правна средства која би јој омогућила да убрза поступак пред управним судом, али да је то пропустила да учини и да у тим околностима она не може приговорати дужини поступка пред управним органом.

Уважавајући наведену праксу Европског суда за људска права, коју је прихватио и Уставни суд у поступцима по уставним жалбама (нпр. у одлукама Уж – 3504/2013 од 23.12.2015. године, Уж - 7539/2014 од 29.09.2016. године и Уж – 5877/2015 од 20.09.2017. године), Врховни касациони суд налази да је поступак одлучивања о захтеву предлагача за провођење промена у катастру непокретности могао трајати неупоредиво краће да су предлагачи благовремено искористили право да поднесу жалбу другостепеном органу због недоношења одлуке првостепеног органа о њиховом захтеву, па потом и тужбу због ћутања администрације. Предлагачи нису искористили законску могућност за скраћивање управног поступка, због чега је управни поступак од дана подношења захтева првостепеном органу управе до подношења тужбе трајао од 25.04.2018. до 15.01.2020. године.

Следом свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став. 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о

ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић